

9 Φεβρουαρίου 2017

Μοναχός Αρσένιος Κουτλουμουσιανοσκητιώτης: Τα δύο άκρα· οικουμενισμός και ζηλωτισμός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Μοναχός Αρσένιος

Διαβάστε την επιστολή του Μοναχού Αρσενίου σχετικά με τον οικουμενισμό και τον ζηλωτισμό.

«Μελετώντας, το κατά δύναμιν, το βιβλίο του μακαριστού και σοφού γέροντος

Επιφανίου Θεοδωροπούλου «Τα δύο άκρα», ομολογώ πως βρήκα πολλές απαντήσεις και ανάπαυση ψυχική από τα δύσκολα που διερχόμαστε, δηλαδή από τον οικουμενισμό και τον ζηλωτισμό.

Κανείς δεν αμφιβάλλει πως η Εκκλησία μας έχει ταλαιπωρηθεί πολύ από τα δύο αυτά άκρα. Το ένα άκρο, ο οικουμενισμός με σύνθημα- μάλλον με δόλωμα- την αγαπολογία προελαύνει με πολύ θράσος και αναίδεια και στο πέρασμα του ισοπεδώνει τα πάντα: αγίες Συνόδους, ιερούς Κανόνες,

παραδόσεις, αλλά τι λέω; Ακόμη και την αγία Τριάδα τόλμησε και ύβρισε δια του filioque και αλάθητου του Πάπα, ο οποίος είναι το αφεντικό του οικουμενισμού. Και όλα αυτά τα έχει υπεραπλουστεύσει με την καταραμένη αγαπολογία.

Δεν μπορούμε να εκτιμήσουμε πόσο έχει ακριβώς προχωρήσει στην Ελλάδα μας ο οικουμενισμός, αλλά σίγουρα το ρεύμα που κινείται είναι πολύ ανησυχητικό. Έτσι λοιπόν το ένα άκρο, ο οικουμενισμός, μάς ήρθε από την δαιμονοκρατούμενη Δύση.

Το δεύτερο άκρο προήλθε μέσα από τα σπλάχνα της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας και λέγεται ζηλωτισμός. Ο ζηλωτισμός γεννήθηκε το 1924 από μία άστοχη ενέργεια των ηγετών της Εκκλησίας μας που άλλαξε το ημερολόγιο για το χατήρι των οικουμενιστών, ωστόσο όμως δεν επέφερε καμία αλλοίωση στο δόγμα της αγίας Τριάδος. Να πούμε πως το μεν παλαιό εορτολόγιο ήταν από ειδωλολάτρη, το δε νέο από οικουμενιστή. Κι ενώ όπως είπαμε δεν ζημιώθηκε η Εκκλησία μας από αυτήν την αλλαγή του εορτολογίου, όμως ζημιώθηκε από τα τέκνα της, που δυστυχώς για χάρη των 13 ημερών δημιουργήθηκε σχίσμα που ταλαιπωρεί την εκκλησία μας αρκετές δεκαετίες, λες και με το παλιό ημερολόγιο δεν πήγαινε κανείς στην κόλαση.

Έτσι λοιπόν βάλλεται η μητέρα μας Εκκλησία από αυτά τα δύο επικίνδυνα άκρα και εμείς που θέλουμε να περπατήσουμε τη βασιλική οδό του Χριστού μας, που μόνον σ' αυτήν περπάτησαν όλοι οι άγιοι της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, βρισκόμαστε και είμαστε αντιμέτωποι ανάμεσα στα δύο αυτά πυρά που εκτοξεύονται από τα δύο άκρα. Οι οικουμενιστές μάς κοιτάζουν καχύποπτα και μάς ονομάζουν καθυστερημένους και ανθρώπους που δεν έχουμε συλλάβει το «μεγάλο» νόημα των καιρών, οι δε ζηλωτές μάς ονομάζουν δειλούς και τον αγώνα μας που κάνουμε εμείς της μέσης και βασιλικής οδού, μάς τον ονομάζουν φλυαρίες και χαρτοπόλεμο!

Κι ενώ οι ζηλωτές έχουν αντιληφθεί τη «δειλία» και «φλυαρία» μας, όπως εσφαλμένα αυτοί νομίζουν, όμως ακόμα δεν έχουν -μάλλον δεν θέλουν να αντιληφθούν -πόση ζημία και ταλαιπωρία έχουν φέρει στο σώμα της Ορθοδόξου

Εκκλησίας. Κατά τα άλλα όμως, εμφανίζονται και λένε πως αυτοί οι ζηλωτές είναι η γνήσια Εκκλησία του Χριστού, οι δε άλλοι που πορεύονται με το νέο εορτολόγιο αλλά και αγιορείτες που μνημονεύουμε τον οικουμενικό Πατριάρχη έχουμε εκπέσει κατά αυτούς από τη Χάρη του Θεού, και τα μυστήρια μας είναι άκυρα! Φυσικά τους κανόνες των αποστόλων και των αγίων πατέρων μας τους έχουν κάνει κανόνια για να βομβαρδίζουν όσους από εμάς πορευόμαστε τη μέση και βασιλική οδό του Χριστού.

Είναι γεγονός λοιπόν, πως από το πέρας της συνόδου του Κολυμπαρίου της Κρήτης αυτά τα δύο άκρα σημειώνουν σταδιακή αύξηση. Οι οικουμενιστές με τις υπογραφές της Συνόδου καυχώνται πως ο πόθος τους για την παράνομη ένωση βρίσκεται κοντά και ο καιρός έχει ωριμάσει αρκετά ώστε να γίνει το ποθούμενό τους. Οι δε ζηλωτές αύξησαν την παράλογη λειδορία προς εμάς που ακολουθούμε τη μέση και βασιλική οδό.

Βρίζουν ακόμα και τον πιο σοφό στα θεία των τελευταίων δεκαετιών, γέροντα Επιφάνιο Θεοδωρόπουλο. Όταν διαβάζει κανείς τα συγγράμματα του π. Επιφανίου, το πρώτο που διακρίνει ο αναγνώστης είναι η μεγάλη αρετή της διακρίσεως του σοφού γέροντα. Ίσως να είναι απaráμιλλος και αναντικατάστατος τολμώ να πω, στο είδος του. Επίσης όλα τα κείμενα του πατρός έχουν το άρωμα του πόνου και της αγάπης προς την ορθόδοξη πίστη. Ακόμα θα έλεγα πως για τα σημερινά αδιέξοδα που περνά η Εκκλησία μας, μόνο τα συγγράμματα του π. Επιφανίου φτάνουν για να φέρουν την ισορροπία στην Εκκλησία.

Το Πηδάλιο κι οι Ιεροί Κανόνες της Εκκλησίας μας δεν ερμηνεύονται με την απλή λογική του καθενός μας, χρειάζεται απαραίτητως ο φωτισμός του Αγ. Πνεύματος. Κι ένας τέτοιος άνθρωπος με το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος είναι ο μακαριστός γέροντας Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος. Μπορεί να μην υπάρχει ανάμεσά μας σωματικώς, αλλά όμως τα συγγράμματα που μας άφησε νομίζω πως μας λύνουν όλα τα εκκλησιαστικά προβλήματα που μετά την προβληματική σύνοδο της Κρήτης αυξηθήκανε. Αλλά ας ακούσουμε λίγα από τα θεόπνευστα λόγια του σοφού γέροντα Επιφανίου.

Απαντά ο μακαριστός γέροντας σε επιστολή ενός πατρός Νικοδήμου αγιορείτου για την παύση μνημόσυνου του Πατριάρχου: «Η παύσις του μνημοσύνου του Πατριάρχου εις την οποίαν καταλήξατε, είναι το έσχατον όριον το οποίον επιτρέπουν οι ιεροί Κανόνες. Μην προχωρήσετε περαιτέρω (δηλαδή εις αποδοχήν μνημοσύνου ετέρων επισκόπων), διότι τότε προσχωρείτε εις σχίσμα! Εφ'όσον νυν αρκείσθε εις αυτό και συνεχίζετε «κοινωνούντες μετά της κρατούσης μητρός εκκλησίας και μετά πασών των ορθοδόξων εκκλησιών» ως γράφεις, ίστασθε επί εδάφους εκκλησιαστικώς ασφαλούς. Προσοχή μόνον μη σημειωθή και έτερον βήμα!

Εφ'όσον αρκείσθε εις αυτό και δεν προβαίνετε εις αποκήρυξιν του Πατριάρχου (όπως έπραξαν άλλοι), δηλ. εις διακήρυξιν ότι ούτος είναι πλέον έκπτωτος, είναι καθηρημένος, εστερήθη της χάριτος, δεν τελεί έγκυρα μυστήρια κλπ, δεν είναι δυνατόν να κατηγορηθείτε επί προτεσταντισμού. Ο ΙΕ' κανών της Πρωτοδευτέρας επιτρέπει μεν εις τα άτομα την παύσιν του μνημοσύνου προ «Συνοδικής διαγνώσεως», δεν ανατίθησιν όμως εις τα άτομα τας δίκας και καταδίκας των αίρετικών επισκόπων. Τούτο είναι έργον ουχί ατόμων, αλλά Συνόδου».

Ποιος να μη θαυμάσει λοιπόν την σοφία του Θεού κατοικούσα μέσα σε αυτόν τον μακαριστό γέροντα; Ποιος δεν θα συμφωνήσει πως αυτοί οι λόγοι του πατρός όσοι τους μελετούν και τους ενστερνίζονται δεν θα γλυτώσουν από το βάραθρο της απωλείας των δύο άκρων;

Αλλά ας ακούσουμε πάλι τον σοφό στα θεία να χορηγεί τους υγιείς τρόπους της ορθοδόξου πίστεώς μας: «Περί του παλαιού ημερολογίου έχω γράψει παλαιότερον εκτενές άρθρον, όπερ στέλλω σοι, ελπίζων ότι θα λύσει πολλάς απορίας σου. Όσας δεν λύσει είμαι πρόθυμος να λύσω διά νέας επιστολής μου, αρκεί βεβαίως να μοι γνωρίσεις ταύτας». Εδώ ο σοφός γέροντας απευθύνεται σε έναν πατήρ Νικόδημο ζηλωτή και θαυμάζουμε την ποιμαντική αγάπη του πατρός και το χριστομίμητον ενδιαφέρον του. Συνεχίζει ο άγιος γέροντας: «Ουδείς λόγος υπάρχει να εγκαταλείπητε το παλαιόν ημερολόγιον. Οι Παλαιοημερολογίται είναι υπεύθυνοι ουχί διότι διετήρησαν το παλαιόν ημερολόγιον, αλλά διότι απεκήρυξαν ως σχισματικήν την Εκκλησίαν της

Ελλάδος και διέκοψαν την απ'αυτής κανονικήν εξάρτησιν. Αν διετήρουν το παλαιόν ημερολόγιον, αλλά δεν απέκοπταν την μετά της Ελλαδικής Εκκλησίας κοινωνίαν, θα ήσαν εν άπολύτω κανονική τάξει». Και πάλι συνεχίζει ο σοφός γέρων: «Τα ημερολόγια δεν σώζουσιν, αγαπητέ πάτερ Νικόδημε. Εν μόνο σοι λέγω: το Πάσχα των Ιουδαίων ήτο Θεόθεν καθωρισμένον μέχρι της εσχάτης λεπτομερείας. Κατά τινά εποχήν λοιπόν παρουσιάσθη εις τον Μωυσήν μία ομάς ανδρών και είπον: Ημείς είμεθα ακάθαρτοι προ ημερών, ότε ετελείτο το Πάσχα, δηλαδή κατά την 14ην του πρώτου μηνός, και δι'αυτό δεν ηδυνήθημεν να εορτάσωμεν. Θα στερηθώμεν λοιπόν ημείς του εορτασμού; Δεν θα προσενέγκωμεν ημείς δώρον εις τον Κύριον; Ο Μωυσής ερωτά περί τούτου τον Θεόν και ακολούθως αποκρίνεται: Οσάκις οιοσδήποτε Ισραηλίτης δεν δυνηθεί, λόγω ακαθαρσίας ή λόγω απουσίας εις μακρινόν ταξίδιον, να εορτάση το Πάσχα κατά την καθορισμένην ημερομηνίαν, ήτοι κατά την δεκάτην τετάρτην του πρώτου μηνός, ας εορτάσει αυτό κατά την δεκάτην τετάρτην του δευτέρου μηνός!...(Ίδε ταύτα εν τη Βίβλω των αριθμών, κεφάλαιον ένατον).

Ακούεις, αγαπητέ πάτερ Νικόδημε; Εν τη Παλαιά Διαθήκη εν τη εποχή της

κυριαρχίας του νομικού γράμματος και των τελετουργικών τύπων υπήρχε τσαούτη ελευθερία! Χρειάζονται σχόλια;...». Ύστερα από τις σοφές και θείου φωτισμού εξηγήσεις του μακαριστού γέροντος για το παλαιό ημερολόγιο ποιος λοιπόν παλαιοημερολογίτης θα διαφωνήσει; Είναι φανερό λοιπόν πως όποιος δεν θεραπευτεί από τις φωτισμένες τοποθετήσεις του μακαριστού πατρός, αυτός λοιπόν «βαστάζει το κρίμα όστις εάν η».

Ομοίως και προς τους οικουμενιστάς ήταν καταπέλτης ελέγχων αυτούς «ευκαίρως ακαίρως». Ποιος να μην θαυμάσει τις δύο ανοιχτές επιστολές του προς τον οικουμενικό πατριάρχη Αθηναγόρα; Και τι να πρωτοθαυμάσουμε μέσα σ' αυτές τις ομολογιακές επιστολές; Τη μεγάλη παρρησία του; Τα σοφά του επιχειρήματα; Ή τον μεγάλο πόνο και την αδημονία του για την Εκκλησία του Χριστού να θαυμάσουμε; Και ήταν τέτοια η αδημονία του πατρός που είναι σαν να έλεγε στον Πατριάρχη Αθηναγόρα πως: «περίλυπος εστίν η ψυχή μου έως θανάτου γι' αυτά τα τολμηρά σας ανοίγματα με τον Πάπα και τον οικουμενισμό».

Αλλά ας ακούσουμε λίγο τον ίδιο πως απευθυνότανε προς τον Πατριάρχη Αθηναγόρα: «Παναγιώτατε, ψάλλετε και Υμείς και οι ακολουθούντες Υμίν, εις πάντας τους ήχους το τροπάριον της «Αγάπης». Αγάπη, αγάπη! «Αγάπη άνευ όρων και ορίων». Εν ονόματι της αγάπης τούτο, εν ονόματι της αγάπης εκείνο, εν ονόματι της αγάπης το άλλο... Περίεργον όμως! Εφ' όσον η καρδιά Υμών εκχειλίζει εξ αγάπης και εξ αυτής εκπηγάζουσιν πολύρροα ρεύματα, φθάνοντα μέχρι των εσχατιών της Δύσεως και δημιουργούντα πελάγη, εις α άνέτως και μετ' ευφροσύνης κολυμβώσι πασών των αποχρεώσεων οι αιρετικοί, πως δεν διατίθενται ολίγαι σταγόνες αγάπης και διά τους ταλαιπώρους Ορθοδόξους; Δι' εκείνους εκ των Ορθοδόξων, οίτινες σκανδαλίζονται, βλέποντες τον Ορθόδοξον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως να αθετή- εν ονόματι της αγάπης!- ιερούς Κανόνες, να ανατρέπει αιωνόβιους Παραδόσεις, να κρημνίζει τείχη ασφαλείας, να μεταίρει όρια α έθεντο αγιότατοι Πατέρες της Εκκλησίας;

Δι' αυτούς εστείρευσαν αι πηγαί της αγάπης Υμών, Παναγιότατε; Δι' αυτούς δεν υπάρχει ούτε μόριον στοργής; Ούτε καν ίχνος ευσπλαχνίας ή οίκτου; Αγάπη λοιπόν προς τους αιρετικούς, αλλά διαφορά και περιφρόνησις προς τους Ορθοδόξους! Επιτέλους, Παναγιώτατε, που οδηγείτε την Εκκλησίαν; Άραγε, όμως αγαπάτε πράγματι τους αιρετικούς; Ακούσατε Παναγιώτατε, μίαν παράδοξον αλήθειαν: ΟΧΙ! Ημείς αγαπώμεν πραγματικώς και ειλικρινώς τους αιρετικούς, ημείς οι «στενοκέφαλοι» και «φανατικοί», και ουχί Υμείς και οι μεθ' Υμών. Η αγάπη Υμών δεν είναι γνησία, αλλ' επιφανειακή και επίπλαστος. Δεν είναι «άνωθεν κατερχομένη, αλλ' επίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης...».

Εδώ θαυμάζουμε τη μεγάλη κατά Θεόν παρρησία του σοφού γέροντος που πηγάζει

απ' τη μεγάλη αγάπη του για την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ωστόσο όμως στους ζηλωτές δεν αρέσουν τα συγγράμματα του σοφού γέροντα για τους λόγους που μόνο οι ίδιοι γνωρίζουν, διότι είναι σκοτεινό και ανεξήγητο να απαξιούν λόγους που περιέχουν τη θεία Χάρη του Χριστού μας. Αλλά προτρέπω την αγάπη σας όποιος επιθυμεί περαιτέρω να εντρυφήσει στα σοφά λόγια του πατρός Επιφανίου ως καταφύγει στο βιβλίο «Τα δύο άκρα οικουμενισμός και ζηλωτισμός» και εκεί θα θαυμάσει και θα εννοήσει τι σημαίνει αγαπώ την Ορθοδοξία, τι σημαίνει διάκρισις, αυτή η μεγαλειώδης αρετή που στις μέρες μας κοντεύει να γίνει είδος προς εξαφάνιση. Ας πάψουν λοιπόν οι οικουμενιστές να τα υπεραπλουστεύουν όλα και να θυσιάζουν τα ιερά και τα Όσια της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας στο βωμό της καταραμένης αγαπολογίας. Ας συνέλθουν και οι ζηλωτές από την παράλογη απαίτηση που ζητούν μανιωδώς «τήν κεφαλήν επί πίνακι» της Ορθοδοξίας, μόνο και μόνο για να αποδείξουν μέσα στη συνείδηση τους πως καλά πράξανε που επιλέξανε το σχίσμα.

Εμείς λοιπόν δεν έχουμε τίποτε περισσότερο άλλο να πούμε γι' αυτά τα δύο άκρα, αλλά μάλλον οι λόγοι του μακαριστού γέροντος Επιφανίου με πολύ πόνο και αγάπη θα μας πουν πως: «Ελάτε όλοι όσοι είστε κουρασμένοι και φορτωμένοι από τον βαρύ ζυγό των δύο άκρων και θα σας αναπαύσω. Πάρτετε επάνω σας τον ζυγό της μέσης και βασιλικής οδού και θα μάθετε πως εκεί βρίσκεται η πραότητα και η ταπεινοφροσύνη του Χριστού και θα βρείτε ανάπαυση και ειρήνην εις τας ψυχάς σας. Διότι ο ζυγός της μέσης και βασιλικής οδού είναι χρηστός και το φορτίον της πολύ ελαφρύ». Ευχόμαστε όλοι μας ολοψύχως, κανείς ορθόδοξος χριστιανός να μην παραμείνει εγκλωβισμένος σ' αυτά τα ελεεινά και ψυχοφθόρα δύο άκρα, Αμήν».

Πηγή: vimaorthodoxias.gr